

1)
ant.

Tankar om naturen

~~Sept 1900~~

Liv och död se vi med ögonen, de äro sol och måne.

[Så löpa genom världsallett solarna liv-
givande, månarna dödande, ~~jordarna~~ ^{underkastande} sig liv och död.

[Bring allting som är sjukt, spinner månen
sitt nät, till dess fullmånen kommer och häm-
tar det en vacker natt.

[Döende naturbarn älska döden, de längta efter
det ögonblick då månen tar dem.

[Naturen är förtrogen med döden, den upplever
den varje natt. Den underkastar sig lika
gärna solens som måneus förtrollning.

[Döden är ett söt gift - förruttnelse, men det är
intet osunt i döden. Naturen är hälsan själv
och förnimmer döden lika sunt som livet.

[I förruttnelsen ligger den högsta skörket och
djävulen är Guds högsta godhet.

[Beundransvärdt är det snabba tillintetgörandet
om hösten.

O himmelska Klarhet på barnets
panna -
Dess ängel ser Fadren i himmelen.

Och ljuset som strömmar ur helgonets
ögon är mörker invid
Den friden som vilar på barnets panna,
den himmelska frid.

Och glorian som skiner kring helgonets
änne, är icke så tydlig och stor
som kronan som kröner ett människobarn
i späda år.

Och marken och blomstren och stjärnorna
Tala
Till barnet sitt språk.

Och barnet det svarar och jollerar till -
på skapelsens språk, baka

Och Gud är dold i den minsta blomman
och tungen förkunna hans namn.
Men människohjärtat som utstötts av
Fadren
vet icke hur nära han bor.

Färdig på begäran original-
manuskript till
Ediths mor.

Edith Södergran

sept. 1922.

Kyrkogårdsfantasi.

Vad är det som klingar på kyrkogården: Min egen!
vem är det som ropar i dimman? Min älskade!
Det är krigarens hustru som ilar emot sin man.
Där hänger Gudsmoders bild på ett bländvitt kors ~~med~~
och vinden vaggar syrenen av och an med Jesusbarnet.
Och i sin vita bruddräkt hon sover lugnt, på förska graven.
Vad är din panna så färglös och blek, sitt barn på armen.
Vad är din hand så sorglös och lätt, du unga kvinna?
Dina svarta lockar smeker ingen mer, du vana kvinna?
och dina fötter i tunna sidenskor, dina svarta lockar,
Du flydde längre bort än där månen står de kanna intet.
Du flydde längre bort än där solen själv, i björkens krona
Du tog ditt barn på armen och sprang, solen skiner.
och alla stjärnor lämnade du, så fort du kunde
Där Jesusbarnet sitter i Jungfruns famn, stjärnorna under dig.
och allt vad männis kotjärtat vinna kan, dit har du hunnit
Vad är det som klingar på kyrkogården: Min egen!
vem är det som ropar i dimman? Min älskade!
Det är krigarens hustru som ilar emot sin man.

Sept. 1922.

Min barndoms träd

~~Jun 1922~~ Kyr-
dal

Min barndoms träd stå höga i gräset
och skapa sina huvuden: vad har det blivit av dig?
Pelarrader stå som föreläsningar: ovändig går du under oss!
Du är barn och bör kunna allt,
varför är du fjättrad i sjukdomens land?
Du är bliven människa, främmande förhatlig.
Då du var barn följde du länge osatt med oss,
din blick var vis.
Nu ville vi öfga dig ditt lusa hemlighet:
nyckeln till alla hemligheter ligger i gräset i hallmbacken.
Vi ville stöta dig för pannan, du sovande,
vi ville väcka dig, döda, i din sömn.

Jun 1922

Edith Södergran

Ankomst till Hades.

Se här är evighetens strand
här brusar strömmen förbi
och döden spelar i buskarna
sin ^{samma} entoniga melodi.

Död, varför tystnade du?
 vi äro nakna långt ifrån
 och äro hungriga att höra
 vi hava aldrig haft en amma
 som kunnat sjunga såsom du.

Kransen som aldrig smyckat min
 panna
 lägger jag tyst till din fot.
 Du skall visa mig ett underbart
 land

där palmerna höga stå
 och där mellan pelarraderna
 längtans vägar gå.

2) [Naturen står under Guds beskydd.
Djävulen har ingen makt över naturen.
Naturen är Guds älskling.]

[Om vi icke bliva naturbarn komma
vi icke i himmelriket, ty de religiösa
hemligheterna äro naturhemligheter.
De trivdes ~~inte~~ icke i de judiska Temp-
len, men väl hos det sårkunniga
naturbarnet, som kände med lil-
jorna i Saron.]

[Naturens väg till Gud är den direkta,
eviga och objektiva, utan yttre tillfällig-
het.]

[Människohjärtat ^{som söker Gud} har att kämpa mot
subjektiviteten, ty hjärtat rörjar bortom
subjektiviteten. Men naturens väg
är fräddad.]

September 1922

Edith Södergran

Välkommen.

Månen.

Vad allting som är dött är underbart
och ousägligt:

ett dött blad och en död människa
och månens skiva.

Och alla blommor veta en hemlighet
och skogen den bevarar,
det är att månens kretsgång kring vår
jord
är dödens bana.

Och månen spinner sin underbara väv,
den blommor älska,
och månen spinner sitt sagolika nät
kring allt som lever.

Och månens skåra mejar blommor av
i senhöstnätter,
och alla blommor vänta på månens kyss
i ändlös längtan.

Och alla blommor älska liv och död
och sol och månen,
och alla blommor veta att allting är
av Gud allena,

Sent. 922.

Edith Söder
gran

och alla blommor vila i skaparens famn
~~för stormar trygga~~

och pris a hans vilja,

och alla blommor veta att ett hjärt a slår
i hela världen

och ~~alla~~ blommor veta att alla ^{andra} hjärton
slå i detta ^{ena} ~~hjärtat~~.

Och alla blommor vila i skaparens famn
för stormar trygga,

och alla blommor se med leende blick

hur solarna ila,

medan skaparens händer ha tid i öfverflöd
att smeka den minsta blomma.

—

Kurs.
valikk.)

Novembermorgon.

De första flingorna föllo.

Där vågorna skrivit sin runskrift i flodbäddens sand
vi andäktigt gingo. Och stranden sade till mig:

Se här har du vandrat som barn och jag är alltid densamma.

Och allen som står vid vattnet är alltid densamma.

Säg var har du vandrat i främmande land och lärt dig
stympares eder?

Och vad har du vunnit? Alls ingenting.

På denna mark skola dina fötter tröda,
här är din trollkrets, från alarnas hängen
kommer dig visshet och gåtoras svar.

Och du skall prisa Gud som låter dig stå i sitt tempel
bland träden och stenarna. ~~||||~~

Och du skall prisa Gud som låtit fjällen falla
från dina ögon. ~~||||~~

Alltfång visdom kan du akta ringa,

ty nu äro tallen och grünen dina lärare.

Tag hit de falska profeter, de böcker som ljuga
vi tända i dölden vid vattnet ett lustigt fladdrände
båt.

Oktober 1922

Edith Södergran

Jag längtar till landet som icke är
allting som är, är jag trött att begära
Månen berättar mig i silverne rinner
om landet som icke är.

Det är det landet där all vår längtan
blir underbart uppfyllt

landet, där alla våra kedjor falla

landet, där vi svalka oss i sängens panna
i månens dagg.

Mitt liv var en het vilt
men ett har jag funnit och ett har jag verkligen
funnit

vägen till landet som icke är.

I landet som icke är,

där går min älskade med quistande bror

Vem är min älskade? Nattens ^{tyg} mörk

och stjärnorna ^{därra till} svar.

Vem är min älskade? Vad är hans namn?

Himlarna välva sig högre och högre

Och ett människohans drunknar i ändlösa dimmor
och vet intet svar.

Men ett människohans är ingenting annat än

och det sträcker ut sina armar högre är alla ^{nissat} ~~himmel~~ ^{älske}
och det kommer ett svar: Jag är den som är ^{älsket och} ~~alltid snäll~~

Land ~~das~~ ~~am~~ ~~in~~ in Schlummer
Meer in Schweigen.

Winter, Winter spricht aus seinem Dunkel
weisser Weiten Kälte trägt er mit sich.

Leise graut ein Morgen.
Weiss von Reif des Fjords Ufer glimmen
Uferbirken

stehn mit oelbem Laub in
des Beetes rote Blumen welkten alle
und gefroren rauscht der Rasenteppich
auf den gelbe Blätter

Neue Tage kommen.
Selten scheint die Sonne,
oft ist es bewölkt,
Tagesstunden schreiten vor in stetem Wechsel,
Stunden werden Tage,
Tage werden Wochen.
Nichts verändert sich.

välkom-
kurs.)

Hemkomst.

~~Okt. 1922~~

Min barndoms träd stå jublande kring mig: o
och gräset mig hälsar välkommen ur främmande
Mitt huvud jag lutar i gräset: nu äntligen hemma.
Nu vänder jag ryggen åt allting som ligger
Bakom mig:
mina enda kamrater bli skogen och stranden och
sjön.
Nu dricker jag visdom ur granarnas saftfyllda
krona,
nu dricker jag sanning ur björkens färtorkade
stam,
nu dricker jag makt ur det minsta och spädaste
grästrå:
en väldig beskyddare räcker mig ~~sin~~ ^{nådigt} hand.
Okt. 1922. (pet.)

Edith Södergran

"Mönen" sept 1922.

Höbinger.

Gör han du vill med
Dag, det är möjligt
att det kommer en
till av honom.